

Arrest

nr. 94 380 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2012.

Gelet op de beschikking van 3 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoeker heeft gelogen over zijn Bengaals paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk.

Deze vaststellingen zijn op zich voldoende om te besluiten dat verzoeker op intentionele wijze heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden zodat besloten kan worden dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 november 2012 stelt zij dat haar politieke activiteiten niet werden onderzocht. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd vermits uit de bestreden beslissing blijkt dat zij weinig interesse heeft in de rechtszaken die tegen haar lopen, zij niets weet over de recente ontwikkelingen in de beweerde rechtszaken en zij niets deed om haar onschuld te bewijzen en het relaas dienaangaande derhalve ongeloofwaardig is. In de mate verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat zij niet meer informatie kan bijbrengen omdat zij geen beroep kan doen op haar familie, geen contacten meer heeft met haar vorige raadsman en zij geen middelen heeft om deze te betalen, merkt de Raad op dat van de asielzoeker die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die voorhoudt dat er verschillende rechtszaken tegen hem/haar lopen mag verwacht worden dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het verloop en de actualiteit van zijn/haar rechtszaken, indien deze beweringen op enige waarheid zouden berusten, en hij/zij al het nodige doet om de rechtszaken te staven. Zo kan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de vreemdeling afkomstig uit Bangladesh een “Order Sheet” kan voorleggen als bewijs van zijn rechtszaak vermits dit document kan bekomen worden door de advocaat van de beschuldigde, wat niet wordt betwist door de verzoekende partij. Dit klemmt des te meer nu *in casu* wel een FIR en een CS worden voorgelegd die haar door haar advocaat zouden zijn overgemaakt en deze documenten enkel aantonen dat er een klacht is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wat door verzoekende partij evenmin wordt betwist. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij haar voorgehouden politieke activiteiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS